

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

»Danica« izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej

Tečaj XLVIII.

V Ljubljani, 20. grudna 1895.

List 51.

V adventu.

Človeštvo kliče: o gorjé!
Ga stiska skerb moreča;
Kedaj z višave prideš že,
Obljubljena nam Sreča?
Ozri se v milosti, Gospod,
Na naše silne reve,
Zgrešili smo do Tebe pot,
Otroci zmotni Eve.

In Stvarnik čuje vpitja glas
Sirot, mu zadolženih,
On sklene dopolniti čas
Obljub nekdam storjenih.
Glej, pred Očeta stopi zdaj
Sam božji Sin proseče:
„Moj Oče, oh, izgine naj
Zemljanom zló moreče!“

„Ne daj, da rod zgubljen bi bil,
Ki za-se si ga vstvaril;
Jaz zanj bom svojo kri prelil,
Spet milost mu podaril.“
Modrost neskončna dopusti,
Da Sin se k nam poniža;
Beseda kot meso in kri
Se grešnikom približa.

Marija, ki od vekomaj
Odbrana v to je bila,
Besedo večno v mesu zdaj
Na svet je porodila.
Zato Bogu zahvale glas
V višave naj odmeva,
Ki storil je, da večni čas
Odnana zmot je reva.

J. P. Belostenski.

V božični noči.

Prišla je noč, ki nam z neba
Poslala luč je v dol solzá;
Nocoj nas spet iz raja
Vir milosti napaja.
O sladka noč božična ti,
Vesela si nad vse noči;
Pozdravljamo zato te vsi!

O zemlja srečna, zvezde žar
Oznanja ti, da blagodar
Od zgoraj si prejela,
Zatorej poj vesela:
O sladka noč...

Stoji tam hlevce osamljen,
Na pol razdjan in zapuščen,
V njem jaslice so svete,
Oj, v teh pa — božje Dete:
O sladka noč...

S prestola svojega je Bog
Ponižal se na zemlje krog;
Zakaj bi ne zapeli
Iz polnih src veseli:
O sladka noč...

J. P. Belostenski.

O večkratnej sv. spovedi.

(Dober premislek za Advent.)

Kedaj in kolikokrat naj prejme katoliški kri-
stijan zakrament sv. pokore?

(Dalje.)

Obžalovati je zato, da oni, kateri bi morali
versko-nravno vzgojo mladine pospeševati, ovi-
rajo verske vaje, med njimi tudi večkratno

spoved. Temu oviranju so pripisovati žalostne prikazni, katere se dandanes tako pogosto prikazujejo pri mladih ljudéh. Kako silno spriden je pogosto velik del mladine! Cele družbe mladih tatov policija večkrat zasači, kar se je nedavno zopet naznanovalo. Sej po šolah so vodniki tudi taki, ki sami nikoli ne grejo k spovedi, kako bodo mladino k temu napeljevali?

Celo zavedni protestantje z ozirom na zgodovino in skušnjo so prisiljeni spoznati veliko korist sv. spovedi. Tako Leibnitz, jeden največjih protestanških učenjakov, o spovedi pravi: „Gotovo, ako je kaj v kerščanski veri lepega in ljubeznjivega, je to v resnici spoved. Spoved straši mnoge, zlasti one, kateri še niso sprideni in zakerknjeni v grehu, in daje tudi grešnikom veliko tolažbo. Zato mislim, pobožen, postaven in previden spovednik je veliko orodje Božje v blagor duš; ker njegov svet nam koristi v krotenje naših nagnjenj, k spoznanju naših pregreh, k ogibanju priložnosti k grehu, k povračilu uzetega, k povernitvi škode, k razpersenju dvomov in konečno k ozdravljenju vseh dušnih bolezni. In če že na zemlji ni nič izverstnejšega kakor zvest prijatelj, kako važen je še le ta za nas tedaj, ko je po neoskrnljivi svetosti božjega zakramenta dolžan biti zvest (molčljiv) in prisiljen pomagati.“ Tako Leibnitz.

Protestanški lord Fitz-William o spovedi tako-le govori: „Krepost, pravica in nравnost so najpotrebniše podlage vseh držav. Brez spovedi, katero ima rimska cerkev, pa ni za krepost, pravico in nравnost nikakoršne, vsaj količkaj zanesljive podlage.“

Kako si se do sedaj spovedoval in kako se bodeš v prihodnje?

Če si se sedaj po veri ravnal, to je, če si šel berž ko mogoče k sv. povedi, ako si čutil svojo vest z grehom obteženo, ako si se ravnal po nasvetu svojega spovednika, in ako si šel, če ne vsacih osem ali štirinajst dnij, vendar vsaj vsaki mesec jedenkrat k sv. obhajilu, tedaj ti rečem: „Blagor ti; stori tudi v prihodnje tako in ne daj se na noben način od tega odverniti!“

Če je pa bilo tvoje obnašanje v tej reči čisto drugačno, prišel si gotovo do tega sklepa, da si bodeš v prihodnje to reč predrugačil in svoje življenje tako vravnal, kakor si ravnokar bral, da bodeš mogel kedaj brez strahu stopiti pred sodbo Božjo.

Toda kakor je treba pri dobrem delu marsikako težavo premagati, tako tudi pri večkratni spovedi. Kajti kolikor važnejša je kaka reč za

naš dušni blagor, toliko težje se izverši, toliko več truda in boja stane po navadi.

V tem boju ti hočem pomagati s tem, da ti v sledečem povem one vzroke, iz katerih se ljudje ne spovedujejo bolj pogostoma. Pokazalo se bode, da vzroki, kateri se proti večkratni spovedi navajajo, so večji del prazni in neveljavni.

(Dalje sledi.)

Zakaj mnogi izobraženci nič ne verujejo?

Kako pogosto opazujemo, da mnogi izobraženci nič več ne molijo, ne hodijo v cerkev in ne spolnujejo svojih verskih dolžnostij. Ljudje pravijo, da ti nimajo nikake vere več. Odkod ta čudna prikazen? Pogostokrat se terdi, da so ti izobraženci po svojih študijah dospeli do nesrečne misli, da je vera človeška iznajdba in slepilo. Pač je ni nespametnejše terditve, kakor je ta. Taki možje so namreč le puhlo-izobraženci in nikakor nimajo onega obsežnega znanja, ki se zahteva od pravega učenjaka. V verskih rečeh so navadno celo tako slabo podkovani, da ne znajo niti toliko katekizma, ko najslabši šolarček. Njihovi nazori o naukih sv. cerkve so čestokrat tako nejasni, zmešani in lažnjivi, da skoro ni verjeti. Ne marajo za Boga le vsled svoje brezbriznosti, nevednosti, ali še bolj zarad hudobnosti. V tem tiči vzrok njihove nevere, ne pa v tem, da bi bili prišli do zaključka, da na veri ni nič. Ne; temveč dali so se samo preslepiti prenapetim publicam po nevernih časnikih, ali sicer po spricjenih tovarših, še najbolj pa po svojih hudih strastih, ker sami niso dobri misleci.

Neki duhoven se je veliko prizadeval brezverskega človeka prepričati in mu zgubljeno vero zopet vcepiti; po mnogih pogovorih pa se je brezverec naravnost razodel in povedal nekaj, kar velja tudi pri mnogih družih brezvercih. Rekel je: Gospod, nikar se toliko ne trudite, k veri mene zaverniti; jaz sicer tudi verujem, toda po veri nisem živel, in da Vam jasno povem resnico: Jaz sem zanikarnež. ki sem že s petnajstim letom zgubil vso čednost; od tistega časa sem vse popustil; svoji pobožni materi sem bil vzrok, da so veliko jokali zavolj mene; da se tega prepričate, je dosti, ako berete pisma, ktera so mi pisali. — Nesnažno življenje je tedaj vir nevere.

Največji učenjaki pa so bili vedno verni možje.

Spominjajmo samo na Tomaža Akvinskega, Alberta Velikega, Linné-ja, Cuvier-ja, Leibnitz-a, Newton-a, Kopérnika, Secchi-ja, Ampère-a, zdrav-

nika Nussbaum-a, anatoma Hyrtl-a, Pasteur-ja, itd. itd. —

Polovičarska izobrazba odvrtača od Boga, popolna izobrazba vrača k njemu. — f —

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. [Iz „Škofijskega Lista.“] (Slovesno praznovanje petindvajsetletnice, od kar je bil sv. Jožef proglašen za varha sv. Cerkve.) [Konec.] Glede na vse to izveršujemo le delo hvaležnosti do Boga in njegovega namestnika na zemlji, svetega Očeta, ako se sedaj, po pretečenih 25 letih, zopet spominjamo onega dne, ko je bil sveti Jožef proglašen za varha cele katoliške cerkve in tako nekako še bližje primaknjen naši ljubezni, našemu zupanju in našemu češčenju. — (Mi pa imamo še posebne vzroke, da obhajamo to slovesnost s hvaležnostjo, ker naša dežela že več kot dvesto let časti sv. Jožefa kot svojega posebnega zavetnika; kajti že leta 1675 izbral ga je cesar Leopold I. za varha in zavetnika svojih dežel, deželni stanovi kranjski pa so ga še tisto leto z veliko slovesnostjo sprejeli za deželnega patrona v ljubljanski cerkvi sv. Jožefa, ki je stala na mestu letos opuščene deželne bolnišnice.) — In bode se tudi spomin na to povsodi hvaležno obhajal, in sicer, ker se to ne more zgoditi o pravi obletnici, 8. decembra, zaradi praznika bremadežnega spočetja Marijinega, zgodilo se bode tretjo adventno nedeljo, dne 15. decembra t. l.

V večje poslavljenje tega dne in, da bi nas tem vspešnejše povabili k tej slavnosti, podelili so sv. Oče zanj tudi posebne predpravice. Dne 12. avg. t. l. so namreč dovolili:

1. Da se sme v vseh cerkvah, kjer se obhaja pred to spominsko slavnostjo devetdnevna ali vsaj tridnevna pobožnost, tretjo adventno nedeljo t. l. obhajati ena slovesna votivna maša v čast svetemu Jožefu (missa cantata de Patrocinio S. Josephi) z „gloria“ in „credo“, vendar pa ostane dolžnost, vzeti farno (in konventualno) mašo „de die“, to je tretje adventne nedelje. Po duhovnijah tedaj, kjer deluje le en duhovnik, (bi se torej votivna maša ne mogla brati, razun v slučaju, ako ima duhovnik za svojo duhovnijo pravico biniranja. Enako bi se ne mogla brati votivna maša v tistih cerkvah, ki imajo ta dan že sicer festum duplex 1. classis.)

2. Dovolilo se je, da se sme v vseh drugih, torej tudi v tihih mašah te nedelje, razven ako bi se kje obhajal festum duplex 1. cl., privzeti commemoratio sv. Jožefa (iz maše de Patrocinio S. Josephi.)

S papeževim pismom z dne 24. septembra t. l. so se nadalje povcdom tega slovesnega praznovanja vernikom dovolili sledeči odpustki:

1. Popolen odpustek s pogojem: a) da vredno prejmejo zakramenta sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa; b) da poleg tega 15. decembra ali pa med osmino tega dne obišejo kako cerkev, v kateri se obhaja to slovesno praznovanje in pri tej priliki pobožno molijo za edinstvo kerščanskih vladarjev, za zatertje krivoverstva, za spreobrnitev grešnikov in za povišanje matere svete cerkve; c) da se najmanj

petkrat vdeležé devetdnevnic, ki se obhaja pred slavnostnim dnevom, ali pa vsak dan tridnevnic, kjer se samo ta praznuje.

2. Nepopolni odpustek 200 dnij za sleherni dan, kedar se vdeležé devetdnevne ali tridnevne pobožnosti.

3. Vsi ti odpustki se morejo po priprošnji nakloniti tudi vernim dušam v vicah.

To praznovanje tedaj hočemo tudi mi obhajati s hvaležnim srcem. Zato zaukazujem, da se obhaja dne 12., 13. in 14. decembra t. l. v vseh župnih in drugih javnih cerkvah, kjer prebiva duhovnik, tridnevna pobožnost; 15. decembra, t. j. tretjo adventno nedeljo pa, kjer je to možno, slovesna velika sv. maša na čast svetemu Jožefu s pridigo, slavnosti primerno. Vernikom naj se to v nedeljo poprej z lece oznani.

Kako in ob katerem času naj se obhaja tridnevnic, naj določijo posamezni cerkveni predstojniki sami. Kjer želé obhajati devetdnevnic mesto tridnevnic, to lahko storé brez opovir. Začeti bi pa morali z njo 6. decembra.

Vdeležujmo se torej z vso vnemo te slovesnosti in prav goreče priporočajmo zadeve svete cerkve mogočni priprošnji sv. Jožefa. Priporočujmo mu svoje osebne potrebe; priporočujmo mu pa tudi posebno potrebo in zadeve naše škofije. Kdor pazno zasleduje znamenja časa, posebno tudi marsikak žalosten pojav v naši škofiji, ne more tajiti, da tudi mi prav živo potrebujemo pomoči sv. Jožefa. Naj bi nas s svojim vzgledom in s svojo mogočno priprošnjo vpeljal v sveto družino tu na zemlji, da nas kedaj k nji dovede tudi v nebesih!

Dunaj, dne 28. novembra 1895.

† Jakob, knezoškof.

Z Iga pri Ljubljani. (Sv. misijon.) Od prve adventne nedelje do praznika bremadežnega Spočetja obhajali smo sv. misijon na Igu. Vodili so ga preč. gg. misijonarji iz družbe sv. Vincencija Pavljanskega P. Karol Heidrih, P. Urban Nežmah, P. Vincencij Krivec in P. Jožef Navinšek z veliko gorečnostjo in trudom, za kar jim izrekamo najtoplejšo zahvalo. Pomagala sta spovedovati tudi v. č. P. definitor in vikarij P. Jožef in č. P. Hijacint; pri podružnih cerkvah na Kureščeku in Tomišlju spovedovala sta ondi nastavljena mašnika čč. gg. Boštijan Čebašek in Jožef Knific. Vdeležba bila je ogromna. Vsak dan so bile tri pridige, in prostorna cerkev natlačena, posebno pa je bilo zadnji dan na praznik Matere Božje prečistega spočetja toliko ljudstva, kolikor ga še nismo videli pri nas. Cenili smo, da je bilo pri sklepu sv. misijona nad 6000 ljudi. Obhajanih je bilo vseh skupaj 3500.

Bili so ti dnevi za nas res dragoceni dnevi, zlati dnevi, kateri nam bodo ostali vedno v spominu, bil je čas, kterege nam je Gospod Bog priravnal, ker nam je poslal svoje poslanca, da so nam razrahljali serca in sejali seme Božje besede.

Na praznik prečistega spočetja Matere Božje ob 3eh popoldne blagoslovili so preč. gosp. misijonar P. Karol Heidrih lepo izdelani in s krasnimi venc ozaljšani misijonski križ in vodili slovesno procesijo, ki je bila posebno dolga in snovala se je v lepem redu; osem mladenčev je nosilo misijonski križ v procesiji, spremljale so ga belo oblečene in ovenčane

deklice, in mnogo žen in deklet je svetišlo pred križem; pevci in pevke so med procesijo peli lepo vbrane misijonske pesmi. Ko se je vernila procesija v cerkev, bila je sklepna pridiga in nato blagoslov z Najsvetejšim.

V ponedeljek zjutraj bilo je skupno sv. obhajilo za naše ranjke; nato so imeli prečast. vizitator P. Jožef lepo pridigo o tretjem redu in sprejeli so 35 novih udov v tretji red sv. Frančiška. Potem je bil slovesni Rekvijem, in po odpetem Libera zverstila se je procesija na pokopališče, kjer smo skupno še molili za verne duše vicah.

Popoldne ob 3eh so med slovesnim zvonjenjem po vseh cerkvah preč. gg. misijonarji zapustili našo faro in mnogobrojni došli farani so se s solzami v očeh poslavljali od poslancev božjih.

Za to izvanredno milost pa imamo sv. dolžnost zahvaliti se prečastitemu gospodu župniku Jakobu Dolencu, ki so v teku 14 lét naši fari že tretjič oskerbeli sv. misijon, ter tudi v gmotnem oziru pri tej priložnosti obilno darovali. Pervi sv. misijon so nam oskerbeli leta 1882 pri nastopu fare; do tega časa ni bilo še nikoli sv. misijona na Igu. Leta 1884 smo imeli skoz 10 dni duhovne vaje in letos, ko so obhajali 25letnico svojega mašništva, so nam zopet naklonili milost sv. misijona. Bog Vam obilno plačaj, preblagi gospod župnik! Bog daj, da bi sv. misijon obilno sadú rodil, kar bo Vam gotovo naj ljubše plačilo; Bog plačaj tudi drugim gg. spovednikom, ki so z velikim trudom pomagali v spovednici; Vsegamogočni naj njihov trud obilno poverne!

Če je pa to slučaj, potem je vse slučaj! (Dopis.) Leta 1870 so Talijani oropali sv. Očeta njih zadnje lasti, uzeli so Jim Rim. Kakšno slavno zmago so si privojevali s tem, lastne hvale ni bilo ne konca in ne kraja; — zdaj pa so že več let hrustali širokoustno o tem, kako slovesno hočejo obhajati prvo petindvajsetletnico pridobitve Rimskega mesta v svojo oblast. To se je veršilo res letos 20. sept. na veliko dušno bridkost sv. Očeta in vseh dobroserčnih vernikov po vesoljni zemlji. Lah pa, omamljeni in oslepljeni od svoje krivičnosti, so pozabili znanega pregovora o „Božjih mlinih“, ki meljejo počasi, a narejajo prav zanesljivo moko. Gotovo niso mislili, da bo na slavospve 20. septembra prišel toliko strahoviti odmev od njih vojne v Afriki. Bila je namreč premagana od ondotnih domačinov, tepena, velikansko tepena, — v enem dnevu imeli 2450 ubitih vojakov; to ni mala reč, in to na daljni naselbi na tujem, kamor se s tolikim trudom, z ogromnimi troški vojskahi odpravljajo. Celó pri veliko večjih in hujših vojskah se komaj našteje toliko mertvecev v kratkih urah. Talijani se sicer opravičujejo na razne načine, in se bodo še opravičevali, kdo je tega strahovitega poloma kriv, — goli resnici pa bodo po svoji zagnjenosti strasti menda zavezali oči: da je to — šiba Božja in očiten, strašanski odmev na slavnosti 20. septembra. J. L.

Iz Tersta, 16. dec. 1895. (Zahvala in poročilo od misijona Trapistov v Marijanhilu.) S tisočkratnim serčnim „Bog-plačaj“ zahvaljujem v imenu sv. misijona vse ljube in preč. dobrotnike za milodare, ktere so po „Zgodnji Danici“ in njenem gosp. vredniku zopet darovali v veledušni svoti (144 glđ.) za naš misijon; ljubi Bog naj vsim, ki se tako lju-

beznjivo spominjajo trapistovskega misijona v Marijanhilu, tisučkrat poplača na duši in na telesu, zdaj in v večnosti!

Naj pridenem zahvali še kratko poročilo o misijonu, naj spoznajo ljubi dobrotniki, da njih miloščine obrode bogatega sadu, ter se smemo nadejati, da misijon ima pred seboj lepo prihodnjost.

Leta 1884 se je pričel v silo siromašnih razmerah prvi šolski poduk, ker l. 1883 so se morali učiti še le jezika Zulu-kafrov. Perva postaja je gotovo že mnogim znana. Prebivali smo na golih tléh pod milim nebom; okrog nas so bili sami pogani, izmed katerih prav mnogi še najpotrebnejše obleke niso imeli. Sedaj pa, ko ta misijon živi še le 11 let, zderžuje do 1200 otrók, kateri imajo vso hrano, stanovanje, obleko, poduk v šoli, kakor tudi v raznih potrebnih rokodelstvih. Precejšnje število katoliških družin in celo vasij se je na ta način vstanovilo. O tem bi se dalo prav mnogo pisati. Tudi število katoličanov se množi od mesca do mesca.

O Božiču bode v Marijanhilu zopet slovesno kerščevanje in sprejemali bodo sv. kerst ljudje razne starosti; sivi starčki, ki se že v grob nagibajo, se spreobernejo in se dado kerstiti; enak prizor je res tako ginljiv, da se človek ne more solz zderžati; koliko starčkov, že tudi čez 100 letnih, je poslednje dni svojega življenja s sv. kerstom se rešilo večne smerti. O, kako bodo te srečne duše pri Bogu prosile za svoje rešitelje in dobrotnike! Saj misijonarjem je možno le z milimi darovi dobrotnikov reševati duše, s tem, da vstanavljajo misijone.

Sedanji naši misijoni se imenujejo: Marijanhil (Mariannahill, t. j. Marijin homec), Reichenau, Einsiedel, Oettiny, Marijin dol, Kevelar, Centocow, Marija-Lurd, Josefsheim (Jožefov dom), Šmihel, Maria-Račitz, Marija Telgte, Marija Celje, Emavs in Marija Trost.

Vse te postaje so se vstanovile z velikimi težavami za rešenje poganskih Kafrov; dohodkov je prišlo skoro največ iz Kranjskega, Koroškega in Štajerskega. Po teh postajah dela okrog 570 redovnikov Trapistov in pa mnogo silo gorečih misijonskih sester.

Da so pa sestre pripravne tudi za ročna dela, naj povem, da v najmlajšem misijonu Emavzu, kjer je samo 6 sester, so naredile v 3 zimskih mescih, v juniju, juliju in avgustu (te mesce je tam zima) opék v številu 100.000 za zidanje. (Konec sledi.)

Dunaj. (Mladim bralcem za novo leto.) Bliža se zopet novo leto. Važen in pomenljiv je ta trenotek v našem življenju. Spodobi se, da se resno ozremo na preteklost in damo račun, kako smo doslej spolnjevali dolžnosti, kaj smo storili in kako smo od Boga podeljene moči in zmožnosti porabili, kaj smo dobrega storili in kaj opustili. Spoznali bomo naposled, kaj moramo še vse storiti v novem letu in sploh v prihodnjosti, da po zmožnosti spolnimo dolžnosti do Boga, do sebe in bližnjega. Prav posebno nas pa še spominja novo leto pomenljivega dela v našem življenju, da moramo ne le nastopno leto, ampak ves še ostali čas, ki nam je še tukaj odločen, tako porabiti in izkoristiti, da bomo pospešili s tem časni in večni blagor svoj in ravno s tem svoj poslednji vzišeni namen, svoj večni poklic z Božjo pomočjo dosegli. Pravim izrečno: z Božjo pomočjo; ker, če nam ljubi Bog v našem prizadevanju ne pomaga; če pred vsim Nanj ne mislimo

in Njega prav iskreno ne prosimo pomoči, na katero je zastavljen blagoslov vsakega človeškega dela, če nimamo vedno in povsod Boga pred očmi in ako se nam ne zagotovi v pobožni molitvi njegova milost; tedaj vendar ne pridemo z vso svojo pridnostjo nikamor in ničesar ne dosežemo in ne, da bi se na svojo srečo vedno dalje zanašali, sami pripomoremo, da si jo pokopljemo in razrušimo. Torej, glavna stvar je in ostane vedno pomoč Božja, in, da se je vdeležimo, zato moramo prav posebno zdaj, v začetku leta, Njega prositi milosti in razsvitljenja, potem vsak dan in sicer po večkrat k Njemu v molitvi se pribežati, kajti na Božjem blagoslovu stoji vsa naša sreča. Dalje tudi treba dolžnosti, ktere imamo, zvesto, natančno in veselo spolnovati; zato je pa treba pred drugim dobro in vestno čas obračati. Tako je dragi moji bralci; čas, ta neprecenljivi kapital, ta je, kateri nas, če ga prav dobro porabimo, pripelje do časne in večne sreče. Prašam vas: Kako je bilo mogoče doseči svetnikom in izvoljenim božjim, kateri sedaj v večnem veselju in radosti slavé Božje sklepe, visoki vzvišeni namen, kakor ravno s tem, da so od dobrotnega Stvarnika podeljena leta življenja, in naj si jih je bilo še tako malo, resnično dobro in veslno ter po volji Božji porabili v njegovo čast, v blagor sebe in bližnjega? — Toda ni nam skoro treba gori iskati izgledov; tudi še živeče si lahko vzamemo za izgled. Koliko naših soljudij je s tem, da so porabili dobro in koristno podeljeni čas, često iz najbolj revnih in slabih družinskih razmer doseglo blagostanje, čast in imenitne službe, tako, da vam ne bo treba očitati si, in da spolnite namene Božje, katero edino vam prineso srečo.

(Konec nasl.)

Iz jugoslavenske Bosne. (Sv. Jožef v Prjedoru.) Petindvajsetletni jubilej, odkar je od verhovnega poglavarja izbran sv. Jožef za zaščitnika-varha sv. rimo-kat. Cerkve, obhajali smo tudi mi katoliki Slovenci in Slaveni s tridnevno pobožnostjo doma in v cerkvi sv. Jožefa. Dostoji nam se, da še posebno častimo ženina Marije Device in varha Kristusovega v novi kerščanski rimo-katoliški občini med drugoverci, ker ta občina in cerkev nosi ime sv. Jožefa in je pod osobitim varstvom njegovim.

Pervi dan slovesne tridnevnice je posebno posvečen za sv. Očeta Leona XIII in za vse potrebe rimo-kat. Cerkve; drugi dan za posebne rimo-katol. potrebe v Bosni; tretji dan pa za vse dobrotnike in dobrotnice nove cerkve sv. Jožefa tukaj, in da bi se tako močno potrebna nova hiša Božja zamogla dogotoviti in dostojno vrediti.

Mislili smo, da bomo to slovesno praznovanje v čast sv. Jožefu in miloljubki presv. Božič obhajali v novi cerkvi, ker prvotna kapela je jako porušena, pa niso še dogotovljena okna in vrata za novo cerkev; ali ss. trije Kralji bodo gotovo donesli v dar Jezusu za cerkev rednika njegovega še vrata in okna. Kolikor se je dalo, smo prvotno drevno-ilovnato cerkvico podperli, odvaljene stene z opaži zamašili in v tej mali cerkvici, mnogo slaběji, kakor je bila betlehemska štalica, moramo letos še zadnjič obhajati Božič, ako se prej ne razruši od vetrov, mokrotine in spherljenine.

Odglas zlatomašniški.

Premislik o zlati maši prečast. g. župnika Mateja Preželjna na Mali Šmaren v Mavčičah 1895.

(Dalje.)

Gospod Zlatomašnik, še vam zaterjam, dragi poslušavci, si je bil pred 50 leti izvolil lepo opravilo. Njemu niso v službi stregli služabniki, hlapci v semajnici in v vradni obleki (lakaji), ni se vozi^l s štirimimi konji; pa je bil vendar v visokočastiti službi, ker stregli so mu in mu strežejo angelji Božji, s kterih nebeškim Kraljem je imel dan na dan opraviti, ker mašniško opravilo je Božje delo, Božje opravilo. O poprej imenovanem o. Alvarezu pišejo, da so se mu marsikterokrat pri njegovi sv. maši prikazovali angelji tistih duš, ktere so bile njegovi skerbi izročene, in so mu naznanjevali njih pogreške in pa pomočke, s kterimi bi se mogle poboljšati in dušnih slabostij in pogreškov ozdraviti.

Marljiv mašnik ima namreč neprenehoma skerb za tiste, ki so mu izročeni ali v spovedi ali sicer kot dušnemu pastirju, in za nje moliti ter skerbi, kakor more, da bi jih srečne storil, zagrešene poboljšal, nedolžne Bogu lepe ohranil. O ljubi vernik, kolikokrat tvoj angelj varh tvojemu spovedniku navda, da te za kako reč, kaki greh ali njegovo okoliščino pri spovedi popraša, kar bi sicer ti pozabil ali celo iz boječnosti zamolčal. Kolikrat ti tvoj spovednik pri sv. maši sprosi, da te tvoj angelj varh še o pravem času v nevarnosti od greha odverne! Tudi tukaj veljajo besede sv. pisma: „Glej, jaz pošljem svojega angelja, kateri pojde pred teboj in te bo na poti varoval.“ (2. buk. Mojz. 23, 20.) Ko je bil torej že omenjen sveti mož že mašnik posvečen in je novo mašo opravil, potem njegova gorečnost za Božjo čast in posvečevanje duš že celo ni poznala nobene meje več. Tako, preljubi verniki, vidite tudi pri drugih skerbnih duhovnih pastirjih, tako ste videli zlasti pri svojem gosp. zlatomašniku že toliko let.

Še dalje vam moram omeniti, da bodete jasniše sprevideli, kako lepo službo si je pred 50 leti izvolil naš današnji slavljeneč. Duhovni imamo vsak dan, kakor je znano, zraven sv. maše svoje duhovne ure (brevir) opravljati. V teh molitvah, ki imajo 7 razdelkov, je pa vsaktero mnogo branje iz prerokov, psalmov, iz življenja svetnikov iz stare in nove zaveze, tu so molitve, hvala Božja, iz življenja Marije Device in svetnikov ter so te „ure“, te molitve podobne kakemu velikemu, zalemu vertu, na katerem raste in je nastavljenega toliko lepega, različnega cvetja in sadja po drevesih, po malih in večih sadicah in rastečega po lehah in po vsih prostorih, da človek ne vé, kam bi oči obrnil; to se pravi, toliko duhovnega cvetja in sadja je tu na ponu lbo, da si ga duhovni pastir nabira lahko do čuda veliko za-se in za druge ovčice, za žive in tudi za mertve. Veste tedaj, koliko je na tem, da je molivec, kar mogoče, zbran in priden v tem opravilu. Te molitve duhoven vsak dan moli sam za-se in zlasti za svoje ovčice; o koliko dobrega se lahko s tem stori in dosega dan na dan. Že imenovani P. Baltazar se je torej k zbrani molitvi s tem spodbudoval, da je tako-le govoril sam sebi: „Sveti angelji mi morajo v tem opravilu v izgled služiti, ker na zemlji ravno to delam, kar zveličani duhovi v nebesih dopolnujejo. In kako se

ti angelji obnašajo v Božji najsvetejši pričujočnosti? S kakošnjimi mislimi poveljujejo hvalo Najvikšega! To delajo s popolnoma čistim srcem in z naj globokejšim spoštovanjem. Kolika sramota bi bila tedaj za-me, ako bi saj njih priserčne spoštljivosti ne posnemal, ker mi njih nebeške čistosti primanjkuje!" To bodi omenjeno posebno za vas verne poslušavce, in za nas vse, ter naj prevdarjamo, kako je potreba moliti in kako imenitna je molitev, ker celo angelji nam v pomoč prihajajo, da bi molitev prav in spodobno opravljali. In ali ni tudi to živ dokaz, kako lepo, častno, sveto koristno službo so vaš prečastitljivi gospod dušni pastir in zlatomašnik opravljali skoz celega pol stoletja kot služabnik oltarja (in ko so jih mati gotovo že prav zgodaj učili moliti, torej opravljajo g. zlatomašnik to molitev kot kristjan gotovo že čez 70 let — kajti stari so zdaj 74 let.) Lepo je tedaj opravilo, lepa služba kristjana in posebej mašnika, lepo sploh serce, ki se toliko let „k Bogu povzdiguje: molitev namreč je povzdigovanje duhá — povzdigovanje serca k Bogu.“

(Dalje nast.)

Razgled po svetu.

Ostudno sleparstvo brezvrcev, lažiliberalcev in judovsko-framasonskih pristašev je vedno hujše in prestopa vse meje spodobnosti; posebno pošastni so mnogi slučajji na Ogerskem, na Poljskem in tudi drugod. Pregreha in brezvera hoče gospodovati in se povzdiga čez Boga in Kristusa. V Stopavi na Ogerskem n. pr. je ljudska stranka imela zagotovljenih 1252 glasov proti manjšini liberalcev; zavergli so jim pa 600 glasov in tako so ostali v manjšini; liberalci so bili obdarovani in pogostovani, volilci ljudske stranke, ki so morali dva dni in eno noč v zimskem mrazu čakati, niso smeli še zakuriti, da bi se pri ognju grelji, in ti „lepi ljudje“ do njih niso pustili še péka in družega prodajalca, tudi še vode si niso smeli prinesiti, in tako so morali prebiti pod milim nebom, ko so celo vojaki in njih konji prenočevali v hlevih. In pri vsem tem so reveži sterpeli do zadnjega — in to 12.000 mož, ki so bili po večem Slovaki. — Celo časniki ljudstvu neprijazne stranke hudo grajajo tako nečloveštvo; samo liberalni časniki se s tako zmago bahajo. Kraljestvo sv. Štefana, kam si prišlo!

Rusija. Tudi iz Rusije se kaj dobrega sliši. „Primorski List“ piše: Odkar je zavladal mladi car Nikolaj II, sliši se govornica, ktera se — hvala Bogu — vzderžuje, da hoče pravično vladati tudi zatiranim Poljakom. Cesarski namestniki kraljestva poljskega, med njimi varšavski grof Šuválov, so pozvani v Petrograd, kjer ostanejo do novega leta v posvetih s carem in ministrom Labánovim, kako bi se premenilo zatiranje in preganjanje v pravično in človeško vladno. Ves svet se je začudil, ko je „Varšavski Dnevnik“, vladni list, dozdal najhujši nasprotnik vsake svobode poljskemu narodu, objavil dolg vvodni članek, v katerem priporoča vladi, naj lepo ravná s Poljaki, naj podeli njihovem jeziku in veri polno svobodo, le naj zahteva, da se vsi naučijo tudi ruskega državnega jezika, ker le tako bo mogoče pridobiti, da bodo zvesti in zanesljivi državljani ruski, kakor so

gališki Poljaki zvesti podložniki avstrijski.“ — Mislimo, da tudi ta prijazni vetrič, ki dije iz Rusije, sme se pripisovati molitvi Leona XIII.

Rim. Sv. Oče so v skrivnem konzistoriju 29. nov. iz Avstrije, Italije, Francije in Španije izvolili 8 novih kardinalov. Med temi je prečast. gosp. knez vikšji škof dr. Janez Haller solnograški, in preč. gosp. Silvestra Sembratoviča, za gerško-katoliškega nadškofa levovskega. Izvolili so še Msr. Casali del Drago za latinskega patrijarha v Carjigradu in titularnega škofa Frančiška Casetta za latinskega patrijarha v Antijohiji. Predlagali so slednjič 20 nadškofov in škofov. Razodeli so sočutje za uboge Armenice in obnovili so svojo priserčno željo, da bi mogli ločene Jutrovce pridobiti za zedinjenje z materjo sv. Cerkvijo. — Ss. Ciril in Metod, za nas Boga prosita!

Rim. V konzistoriju 29. novembra je bilo izvoljenih 9 novih kardinalov, ki so vsi vversteni v naslov kardinalov mašnikov, ktera versta ima zdaj 52 kardinalov mašnikov. Vsled tega je število neitalijanskih kardinalov skoro doseglo število italijanskih kardinalov, namreč 32; le enega samega imajo Italijani več, 33. Zunanji imajo namreč: 8 Francozov, 4 Angleže, 5 Španjolv, 2 Portugalca, 2 Poljca, 2 Ogra, 1 Flomca, 3 nemško-Avstrijance in njih 5 iz Nemčije.

Poraz mlade Italije. Čudna nova Italija se je pred kratkim s petindvajsetletnico šopirila s tem, ker je bila zmagovita bruhnila v papežev Rim, ko je bila ulomila Pijeva vrata. Ta Italija je strašno poglavi dobila na etijopiških Planinah, in to že vdrugič, — prvič pri Dogale pred 7 leti in zdaj pri Amba-Aladži. V tej zadnji bitvi je padlo 2450 vojakov. Za nečimerno sanjarstvo, da bi se ta čudno-junaška mlada Italija rada prištela k velemožnim državam, je že na tisoče italijanskih mladenčev življenje dalo! Zloglasni Krispi se je menda že ustil, kako bo Umberta nagovoril, da se bode dal za etijopiškega cesarja oklicati! O vi vitezi pri ulomljenih Pijevih vratih! Takrat je bilo zoper peščico papeževih vojakov — kaj pa da!

Kolik polom je bil 8. dec. pri Amba-Aladži, kaže število italijanskih vojakov, ki so ondi padli za slavo Krispovega cesarstva! Po prvem pobitji so bili tam nekoliko zemlje zasedli, kar so z velikim šumom naznanjali; pa vsako naznanilo je bilo pretirano in s pikanjem sv. Očeta, ki je svaril, da ne zidati brez očetovega blagoslova. Tako so pa zdaj skupili! Tako se maščuje cerkveni rop!

Smešni mladi Italiji se vedno bolj utepa njena strašna pregreha zoper papeža in sv. Cerkev. Vse ljudstvo je že razdraženo zoper čudno ondotno počenjanje.

One dni so imeli v Rimu velikanski shod, na katerem se je posebno očitno pokazalo, da stanje nižjega ljudstva je neprenašljivo. Republikanski in socialnodemokratovski vodje so kar podpihovali ljudstvo k splošnjemu upor. Tudi ti življi naroda italijanskega so očitno dokazovali, da ondotna vlada v celih 25 letih ni storila nič za samostojni razvitek samostojnega gospodarstva, za čisto nepotrebna dela je pa zavergla čez tisuč milijonov! Tudi bivši minister Rudini je v državnem zboru obširno pobijal Krispovo vnanjo in notranjo politiko.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec gruden (december) 1895.

a) Glavni namen:

Koristi sv. Cerkev na daljnem Jutrovem.

S splošnim zanimanjem opazuje Evropa nekaj let dogodke na Jutrovem, hudo poniževanje kitajskega velikanskega kraljestva po malem zmogonosnem Japonskem. Več ko prej, govori se sedaj o zadevah in koristih, ki jih imajo evropske države, Rusija, Francija, Angleška in Nemčija s temi deželami.

Sedaj obračajo tudi sv. Oče prav času primerno oči in serce velike množice molitvenega apostoljstva na koristi, ki jih ima sv. Cerkev na skrajnem vzhodu. Res! gotovo ima tam Cerkev koristi, zelo važne koristi, najvažnije za časnost in večnost. In ne le na Kitajskem in Japonskem, na Koreji in Formozi, temveč po vseh deželah in na vseh otocih skrajnega vzhoda; kajti ona je ravno katoliška splošna cerkev. Povsod mora to ohranjati, kar je pot in kri verskih oznanjevalcev že pridobila; ona mora neprenehoma tudi novih udov pridobivati za svojo vero.

Da prav zelo vnamemo svojo gorečnost v molitvi, naj se nekoliko ozremo na vzhodnja ljudstva ter spoznajmo, kaj sme v sedanjem položaju sveta Cerkev upati in česa se bati.

Na severu med vodovjem ledenega in tihega morja je velik vzhodnje-sibirski polotok. Zelo malo ljudstva prebiva po teh razprostranih pokrajinah; velik del tega ljudstva živi kot pastirji, ki po okolščinah spreminjajo svoje bivališče. Vsi ti so pogani in večinoma podverženi nenravnosti, sumljivi do omikanega ljudstva. Tropica kristjanov, ki se je med njimi naselila, pripada k gerški ločeni cerkvi. Kdaj se bodo mogli katoliški misijonarji naseliti tam, kjer ima ruska vlada svojo oblast!

Boljše upanje dajejo nam one dežele, po katerih je bila kitajsko-japonska vojska.

V korejskih kristjanih priznavajo in slavé misijonarji versko zvestobo in pobožnost, darežljivo ljubezen do bližnjega in dušno gorečnost. Da bi se japonskemu vplivu posrečilo z mogočno roko krotiti Tonhaks-ske puntarje, ki so neprenehoma preganjali kerščanstvo na Koreji!

Kaj more iz Kitajca postati in kaj more storiti za kraljestvo Božje, kažejo nam besede misijonarja iz Vzhodnje-Hupe: „Kot kristjani so Kitajci prav goreči, prava podoba prvih vernikov. Molijo redoma glasno in polno žive vere skupno svojo jutranjo in večerno molitev, ter živé v svetem strahu, da ne bi Boga s kakim grehom razžalili. Do misijonarja so zelo spoštljivi in ljubeznjivi. Navada je pri njih, da padejo na kolena, ko ga srečajo, ter glavo do tal pripognejo — čast, ktera se sicer le cesarju skazuje.“ Veliko zapreke razprostiranju kerščanstva pripravlja sovraštvo do tujcev, ki je ravno v zadnjem času uničilo in razdalo nekaj cvetočih kerščanskih občin — in pa opij. Strašno rasteča poraba opija — tako tožijo misijonarji — odvrča mnogo paganov od spreobrnjenja ter ovira stanovitnost novospreobrnjenih, ker jih odvrča od sprejemanja svetih zakramentov ter pripravi dostikrat tudi do tega, da popolnoma opusté verska in pobožna djanja. Tudi so navadno

kadivci opija tisti, ki najbolj nasprotujejo kerščanski veri. —

Na Japonskem se sv. vera le počasi razširja in vsako posamezno dušo morajo po besedah msgr. Cousin-a takorekoč oblegati in osvojiti. Največji uspeh zadnjih časov je dovoljenje popolne verske prostosti po vsem Japonskem kraljestvu. Žali, pa je, kakor piše neki duhoven iz nadškofije Tokio, da je vsled prevelikega časnega blagra sedanje duševno stanje na Japonskem zelo oddaljeno, da bi se pečalo z verskimi rečmi. Značilno znamenje je popolna verska brezbriznost, in težje je to premagati, kakor nekdanje sovraštvo, ki je bilo vzrok mučenštva.

Na otoku Formozi je od grudna 1861 katoliški misijon, ki šteje 800 — 1000 katolikov.

Paganske dežele z majhnim pričetkom kerščanstva so otok Borneo in Moluški otoki. Nasprotno pa je na Filipinih prav kerščansko življenje. Poročajo seveda zopet, da se nahaja na velikem filipinskem otoku Mindanao zopet veliko sovraštvo, katero povzročujejo še mnogi „Moros“, mohamedanski malajski rodovi, ki so kot merski roparji že od nekdanj znani; to je ponovitev nespravljivega sovraštva do kristjanov, katero je Španjecem pripravilo že veliko dela.

V Avstraliji slednjič napreduje počasi spreobrnjenje revnih prebivalcev in mnogim katolikom pretekkel je čas, ko je prepodila protestanška nesterpnost vsacega katoliškega duhovna, ki si je upal priti v Avstralijo, ter z biči v rokah vsacega zavoljo vere v ta angleški kazenski kraj poslanega Irca silila k protestanškim pridigam. Sedaj gospoduje tu verska svoboda. Ker so pa vse očitne šole brezverske, ker se v njih ne uči nič katoliškega, temveč se sme govoriti zoper katoliško Cerkev, je prvi učinek za mladino tudi tu verska brezbriznost, nadaljni nasledek pa ne redkokedaj celo odpad od sv. cerkve. In kar šola še ne uniči, to se hoče popolnoma dognati z vstopom v ložo — v prostozidarstvo.

Treba je tedaj mesca grudna veliko molitve, da pošlje Gospod mnogo sposobnih delavcev v ta veliki vinograd in da pagani še nadalje ne zapirajo serca svarečemu glasu milosti; zato moramo veliko moliti, da verniki onih dežel ne postanejo mlačni v gorečnosti, in da jim Bog podeli mirne čase, jih obvaruje „kuge, lakote in vojske“, ki ravno na vzhodu tolikokrat strašno razsajajo. Saj posebno nagnjenje k molitvi daje božični mesec, in če hočemo kratko lepo obliko za svojo molitev, najdemo jo v prelepem spevu Zaharijevem (Luk. 1, 68). Molimo za vernike na vzhodu: „Da bodo rešeni iz rok svojih sovražnikov, da bodo mogli služiti brez strahu Bogu v svetosti in pravičnosti vse dni svojega življenja“; molimo za mnoge neverce onih dežel: „Da Bog sveti onim, ki sede v temi in smertni sencih.“

b) Posebni nameni:

21. **S. Tomaž.** Novi kulturni boj na Ogorskem. Keršč. umetniška šola. Končanje hudih pravd. Zelo stiskane občine.

22. **Četerta adventna nedelja.** Razsvetljenje paganstva po sv. veri. Mnogo pripomočkov za delovanje Vincencijevih družb po zimi. —

23. **S. Hartman.** Obvarovanje pred naglo smertjo in hudimi nesrečami. Katol. učitelji. Družba za posele po deželi.

24. **Ss. Adam in Eva.** Kerščanska ponižnost in v noši in obnašanju. Versko mlačni. Premaganje lenobe.

25. **Božič.** Duhovno prenovljenje ljudstev v Kristusu. Mir in edinost med voditelji kerščanskega ljudstva.

26. **S. Štefan.** Katoliško gibanje na Dunaju. Pogum kerščanskega spoznavanja za vradnike. Častniki in visokošolci. Vredniki. —

27. **S. Janez.** Prava kerščanska ljubezen do bližnjega v družinah in občinah. Goreče češčenje presv. Serca. «Pospešitelj molitvega apostoljstva.»

28. **Nedolžni otročiči.** Živo spoznanje ostre odgovornosti pri vzreji otrok. Učenci. Družbinske zidave.

29. **S. Tomaž.** Škofje avstrijsko-ogerske države. «Duhovni in obhajanci» Bolni duhovni. Reveži in ljudje brez stanovanja.

30. **S. Rajner.** Kerščanske vladarske hiše. Iz nemške domovine izobčeni jezuitje. Katoliške hiše za dekletke.

31. **S. Silvester.** Pobožen sklep leta v hvaležnosti in kesanju. Vse doposlane, pa ne se uslišane zadeve. Mesca grudna in prihodnjega prosinca umerli udje molitvenega apostoljstva in Serca Jezusovega bratovščine.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Za pomoč zoper bolezen v nogah — Ubogi katoličani na Ogerskem in Poljskem. — Božični prazniki, da bi se bogljubno posvečevali.

Zahvale.

Ljuba Danica! Tudi mojo zahvalo sprejmi med druge: Iskal sem službe po svoji želji, pa zastonj; prašal sem velikokrat, pa brez uspeha. Zato sem se z zaupanjem obernal k Njej, ki je delivka Božjih dobrot, z obljubo, da hočem po «Danici» naznaniti če bom uslišan; ker to dobroto že delj časa uživam, me žene hvaležnost svojo obljubo spolniti. Sam na sebi zopet vidim, kako so besede sv. Bernarda resnične: da se še ni slišalo, da bi bil kdo zapuščen, ki je zaupno Tebe klical. O Marija! Jožef Hieronim.

Hudo me je bojele oboje oko; zdravniki so izrekli, da ni druge pomoči, kakor z obeh očes mreno odpraviti; to me je skerbalo. Prav z zaupanjem se zatečem h križanemu Jezusu in žalostni Materi Božji, ter jo prosim, naj mi Ona sprosi ozdravljenja pri presvetem Jezusovem Sercu. Edino zdravilo mi je bila «lurska voda», in glejte! v kratkem času, ko sem se tukaj za pomoč obernala, sem bila popolno ozdravljena na obeh očesih.

Zato se imam zahvaliti prav preserčno žalostni Materi Božji, ki mi je ozdravljenje izprosil pri presvetem Sercu terpečem na križu. —

To želim naznaniti, naj bi tudi drugi vedeli, da zaupljiva prošnja ni zastonj. Ponavlja svoje prošnje, da bi to blagovolili naznaniti v «Zgodnji Danici» Bogu v zahvalo. N. N. *)

*) Opomnili smo že večkrat, da pri zahvalah naj bi se vsaj vredništvu ime naznanilo, ker s tem zadobi zahvala potrebno veljavo. Italijanski katoličani so v tem posebno serčni; v Boskovem «Bollettinu» v Turinu n. pr. so vse zahvale, kolikor vemo, z imenom, priimkom, značajem in krajem natanjko zaznamnjane. Tako je najbolj prav; ako pa v nekterih primerljajih in razmérih ne kaže osebe naznanjati, naj se vendar vredništvu ime pové, da se ima na kaj operati. Vr.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana, 17. grudna 1895. (Sv. Detinstvo.) V gčd nedolžnih otročičev, 28. grudna, bo v nunski cerkvi ob osmih zjutraj sveta maša za žive deležnike dejanja sv. Detinstva, popoldne pa ob štirih govor in litanije. Deležniki, ki so pričujoči pri tej sv. maši dobe popolni odpustek pčd navadnimi pogoji.

Napis na „Ricreazione“. Na priljudno vprašanje, kako se naredi napis za naročilo lista „La Ricreazione“ v Terstu odgovor: Naj pr. Slavno vredništvo lista: „La Ricreazione, periodico irtrutivo e dilettvole“ v Terst-u. (Trieste.) Via S. Michele Nr. 14, II p. — Cena je listu za naše cesarstvo 1 gld. 20 kr. Pisan je v katoliškem duhu in prinaša tudi zanimive slike.

Opomba zastran časništva: Časniki, ki se repenčijo zoper papeža, škofje, duhovne, zoper katoliške družbe, zoper naš katoliški narod, zoper katoliške poštenjake (n. pr. zoper poštenjaka Lueger-ja, Dipavli-ja i. dr. enake) — taki časniki niso listi „naše gore“. — Veri in sv. Cerkvi sovražne časnike brati je gréh.

Poslednja ura.

(Pesem iz Amerike)

Če bila mi v zibeli	In naj v poznejši dobi
Usoda tužna je,	Bolest duha mi trè,
Vže kupo pil terpljenja	In starca morda upov
V naročju matere —	Mi zvezd oko ne vzrè.

In če v mladosti svoji	Tožiti vendar nočem,
Kaljene dni sem žil,	Omahovati ne,
Serce mi bedno v persih	Da le poslednja ura
Nemir in zdvoj mračil —	V nebó povéde me!

Nace S.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo. Č. g. župnik Alojzij Puc 20 gld. — Za «kruhe sv. Antona in za vdeležbo ss. maš na Sveti dan» gosp. J. G. 1 gld. — V «zahvalo sv. Antonu» K. B. 1 krono «kruhke». — Č. g. župnik Val. Bernik «za pertnjak» 4 krone. — Neimen. za vdeležnje pri 3 sv. mašah na Božič 1 krono. —

Za dijaško družbo „Danica“ na Dunaju: Čast. g. župnik A. Puc 5 gld.

Za novo cerkev sv. Jožefa v Ljubljani: Č. g. župnik Karol Cemé 5 gld. — Iz Vipave «J. g. k.» 7 gld. (Blago darilo oddano. Bog plati vsestransko!)

Za sv. Detinstvo: V. č. g. kan. Jan. Rozman 10 gld. — Č. gosp. Fr. Perpar, župnik v Zagradcu, 4 gld. 3 kr. — Č. g. Janez Humar, vikarij v Ravnici pri Solkanu, 8 gld.

Za afrikanske misijone: Neimenovana 1 krono.

Za salezijansko Don-Boskovo napravo na Kranjskem: Č. g. župnik Balt. Bartol 1 gld — Milgsp. proš dr. Anton Jarc 5 gld. — V. čast. dr. Pernè 3 gld. — Č. g. J. Gregorič 2 gld. — Čast. g. župnik J. Teran 7 gld.

Za opravo ubožnih cerkev: Z Vrha pri Vinici 7 gld. — S. Suhorja pri Košani 3 gld. 85 kr. — Po čč. gg. Ursulinaricah ljubljanskih 35 gld. 23 kr. — Iz Boštanja 21 gld. — Iz Št Vida pri Ljubljani 25 gld. — Gosp. Marija Elsner 1 gld. — gosp. Terezija Elsner 1 gld. — Gosp. Marija Bosicijo 1 gld. — Iz Šenčurja pri Kranju 15 gld. — Iz Polja pri Ljubljani 30 gld. — Z Zlatega Polja 8 gld. — Iz Škocijana pri Dobravi, 23 gld. 50 sold. — Iz Metlike 16 gld. — Iz Radovljice 40 gld. — Z Vrem 6 gld. 25 sld. — Iz Šmartnega pri Litiji 29 gld. 91 kr. — Iz Šmartnega pri Kranju 1 gl. 57 kr. — S. Št. Gregorja 7 gl. — Z Gore nad Idrijo 15 gl. — Neimenovana 1 gl. — Iz Radeč pri Zidanem Mostu 40 gl. — Iz Naklega 24 gl. 45 kr.